

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) T. Prutean

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎNCHEIERE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Camera de Licențiere,
în cauza civilă la cererea înaintată de petiționarul Camera de Licențiere, persoană interesată Societatea cu Răspundere Limitată „Autocurs Trans”, cu privire la retragerea licenței ce vizează activitatea de întreprinzător,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 august 2017, prin care s-a admis apelul declarat de Camera de Licențiere, s-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017 și s-a emis o nouă hotărâre prin care cererea cu privire la retragerea licenței s-a respins ca neîntemeiată,

c o n s t a ț ă :

La 13 decembrie 2016 Camera de Licențiere a înaintat cerere cu privire la retragerea licenței ce vizează activitatea de întreprinzător, solicitând retragerea licenței SRL „Autocurs Trans” seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015, eliberată pentru genul: „activitatea de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile A1 și B)” și obligarea întreprinderii de a depune la Camera de Licențiere formularul licenței retrase.

În motivarea cererii petiționarul a indicat că SRL „Autocurs Trans” a fost titularul licenței seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015, eliberată pentru activitatea de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile A1 și B).

Susține că urmare a scrisorii Agenției Naționale de Asigurare a Calității în Învățământul Profesional nr. 93-01 din 27 septembrie 2016, s-a constatat că SRL „Autocurs Trans” nu s-a conformat prevederilor art. 28 alin. (5) din Legea nr. 131-XVI din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier.

Astfel, în temeiul art. 17 alin. (1) - (3) din Legea nr. 235-XVI din 10 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare a activității de întreprinzător, art. 16 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 131/2007 privind siguranța traficului rutier, art. 7 alin. (2) lit. i), art. 20 alin. (3) și (4) din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis Decizia nr. 06 din 14 februarie 2017 privind suspendarea licenței seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015, eliberată pentru genul: „activitatea de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile A1 și B)”.

Totodată titularul de licență a fost obligat să înștiințeze în scris ulterior Camera de Licențiere despre lichidarea circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței.

Menționează petiționarul că conform prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 451/2001, termenul de suspendare al licenței nu poate depăși 2 luni, dacă legile ce reglementează activitatea licențiată nu prevăd altfel.

Astfel, Camera de Licențiere s-a adresat cu cerere privind suspendarea licenței, iar prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 21 februarie 2017 s-a admis integral cererea, fiind suspendată licența SRL „Autocurs Trans” seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015.

Reține că, urmare a neînlăturării în termenul stabilit a circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței, în temeiul art. 17 alin. (3) din Legea nr. 235-XVI din 20 iulie 2006 și art. 7 alin. (2) lit. a), art. 21 alin. (2) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 451/2001 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, Camera de Licențiere a emis Decizia nr. 48 din 03 mai 2017 privind retragerea licenței SRL „Autocurs Trans” seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015.

Reține că, Camera de Licențiere, în virtutea atribuțiilor conferite prin Hotărârea Guvernului, nr. 779 din 27 noiembrie 2009 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea Camerei de Licențiere și efectivului-limită ale acesteia, acordă licențe pentru genurile de activitate stabilite de lege și are drept misiune asigurarea respectării riguroase a condițiilor de licențiere, statut ce obligă Camera să se conformeze legislației în vigoare și să întreprindă măsuri în vederea înlăturării încălcărilor ce ar avea un impact nefast asupra societății civile și/sau ar prejudicia bugetul statului, și care concomitent îi permite să se pronunțe în vederea suspendării temporare/retragerii licenței.

În conformitate cu art. 11 alin. (7) din Legea nr. 235-XVI din 20 iulie 2006, autoritatea administrației publice și/sau altă instituție abilitată prin lege cu funcții de reglementare și de control va anula documentul oficial prin care se permite inițierea și/sau desfășurarea unei afaceri, acordat conform prezentei legi, dacă va constata neîndeplinirea unor condiții care aduc o gravă atingere interesului public, securității naționale, ordinii sau sănătății publice și care nu pot fi remediate sau dacă deficiențele identificate nu au fost remediate în termenul stabilit.

Iar conform prevederilor art. 17 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 235-XVI din 20 iulie 2006 și art. 343¹ - 343⁴ Codul de procedură civilă, activitatea de întreprinzător poate fi suspendată în cazurile prevăzute expres de lege, cu adresarea ulterioară în instanța de judecată a autorității care a dispus suspendarea. Decizia autorității privind suspendarea (limitarea) activității de întreprinzător se aplică până la adoptarea de către instanța de judecată a hotărârii definitive și irevocabile.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017 s-a retras licența eliberată SRL „Autocurs Trans” seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015, eliberată pentru genul: „activitatea de instruire a personalului din domeniul transportului rutier (categoriile A1 și B)”

S-a obligat SRL „Autocurs Trans” să depună la Camera de Licențiere formularul licenței seria XXXXXX nr. ZZZZZZ din 09 iunie 2015.

S-a încasat de la SRL „Autocurs Trans” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 200 lei.

Invocând netemeinicia hotărârii instanței de fond, la 08 iunie 2017 SRL „Autocurs Trans” a declarat apel, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii privind retragerea licenței.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 august 2017 s-a admis apelul declarat de Camera de Licențiere.

S-a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017.

S-a emis o nouă hotărâre prin care cererea Camerei de Licențiere cu privire la retragerea licenței SRL „Autocurs Trans” s-a respins ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 28 august 2017 Camera de Licențiere a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 august 2017 și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 mai 2017.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Astfel, susține că instanța de apel a aplicat o normă legală improprie speței, făcând trimitere la art. 21 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001, în conformitate cu care, temei pentru retragerea licenței servește nerespectarea a doua oară a prescripțiilor privind lichidarea încălcărilor ce țin de condițiile de licențiere, pe când decizia Camerei de Licențiere este întemeiat pe art. 21 alin. (2) lit. e) Legea nr. 451-XV din 30 iulie 2001, în conformitate cu care, temei pentru retragerea licenței servește neînlăturarea, în termenul stabilit, a circumstanțelor care au dus la suspendarea temporară a licenței.

Astfel, menționează că retragerea licenței a survenit în contextul în care SRL „Autocurs Trans”, la expirarea termenului de 2 luni, nu a informat autoritatea de licențiere despre înlăturarea circumstanțelor care au dus la suspendarea licenței.

În acest context, consideră că concluziile instanței de apel sunt bazate pe interpretarea eronată a legii, deoarece nu este necesară emiterea prescripțiilor în cazul în care temeiul pentru retragerea licenței este prevăzut de lege.

Mai mult ca atât, Camera de Licențiere a emis inițial decizia de suspendare a licenței acordând titularului termen de 2 luni pentru a remedia încălcările constatate și tocmai apoi a recurs la retragerea licenței, întrucât agentul economic nu a înștiințat Camera despre înlăturarea circumstanțelor ce au dus la suspendare.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că recursul împotriva deciziei instanței de apel din 08 august 2017 a fost înaintat la 28 august 2017, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Camera de Licențiere, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Camera de Licențiere.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari